

Arrest

nr. 91 830 van 20 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit het dorp Gukhoy, gelegen in de regio Itumkalinskiy, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. U bent gehuwd en hebt twee dochters.

Sinds 1999 hielp u uw grootvader met het hoeden van zijn schapen.

In de zomer van 2007 bevond u zich met de schapen in de bergen. Daar werd u benaderd door enkele rebellen, onder wie een zekere T.Z. U ging akkoord om een videocassette te overhandigen aan de voorzitter van de dorpsraad. Achteraf bleek dat deze cassette bedreigingen bevatte.

In september 2007 werd de neef van de voorzitter van de dorpsraad vermoord. Er werd ook een aanslag gepleegd op de zoon van de schooldirecteur. Omdat u deze videocassette had afgegeven, werd u gearresteerd door de ordediensten. U werd beschuldigd van samenwerking met de rebellen. Na

een week werd u vrijgelaten, omdat er geen bewijzen tegen u waren. De ordediensten namen wel uw intern paspoort in beslag.

Na de dood van uw grootvader zorgde u alleen voor de schapen.

Op 20 november 2011 reed u te paard rond in de omgeving van het dorp Kharsenoy om een geschikte plaats te zoeken waar de schapen konden overwinteren.

Op een bepaald moment hoorde u schoten. Kort daarna kwamen enkele leden van de ordediensten naar u toe. Ze arresteerden u en namen u geblinddoekt mee in hun wagen naar een onbekende plaats. Daar vernam u dat er een schietpartij plaatsgevonden had tussen de ordediensten en de rebellengroep van Z.A.. Deze personen werden ervan verdacht een aanslag gepleegd te hebben op het dorp van de president in 2010.

Aangezien u te paard rond reed in de omgeving, dachten ze dat u ook lid was van deze rebellengroep. De ordediensten ondervroegen u over uw banden met de rebellen. Ze mishandelden u en dwongen u om bepaalde documenten te ondertekenen.

Op 2 december 2011 werd u vrijgelaten. Een vriend van uw grootvader, D.M., had uw vrijlating geregeld. U keerde niet terug naar huis, maar verbleef bij deze persoon in het dorp Valerik. Uw verwondingen werd er verzorgd door een kennis van hem die arts was.

In de periode dat u bij D.M. ondergedoken zat, kwamen de ordediensten één keer bij uw moeder en uw echtgenote langs op zoek naar u. Er kwam ook een convocatie op uw naam toe. U besloot om het land te verlaten.

Op 16 maart 2012 vertrok u met de wagen naar Oekraïne. Op 3 april 2012 stapte u daar in de laadruimte van een vrachtwagen waarmee u verder reisde naar België.

U vroeg asiel aan op 5 april 2012.

U legde geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er door de autoriteiten vervolgd werd omwille van uw vermeende betrokkenheid bij rebellenactiviteiten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u slechts weinig informatie kon verschaffen aangaande de omstandigheden van uw arrestatie in november 2011 en uw vrijlating.

U verklaarde dat u na uw arrestatie ergens in Itum Kali werd vastgehouden, maar u kon niet preciseren door welke ordedienst u werd gearresteerd en werd ondervraagd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/05/2012, p. 7, 9).

U stelde dat leden van de ordediensten in de periode dat u ondergedoken was in het huis van D.M., de vriend van uw grootvader, één keer bij u thuis zijn langsgekomen op zoek naar u, maar u wist evenmin tot welke ordedienst deze personen precies behoorden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/05/2012, p. 9-10).

Voorts kon u niet uitleggen op welke manier de vriend van uw grootvader vernomen heeft waar u ergens werd vastgehouden en hoe hij precies uw vrijlating geregeld heeft.

U verklaarde enkel in vage bewoordingen dat hij waarschijnlijk connecties had bij de ordediensten, maar u kon hier niets meer over zeggen. U dacht ook dat hij wel geld betaald had voor uw vrijlating, maar daar was u niet zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/05/2012, p. 8-9). Dergelijke vage verklaringen zijn weinig aannemelijk te noemen, te meer daar deze persoon al eens eerder uw vrijlating geregeld had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/05/2012, p. 12).

U stelde dat u werd gearresteerd, omdat u toevallig in de buurt was tijdens de schietpartij tussen de ordediensten en de rebellengroep van Z.A. en de ordediensten u er bijgevolg van verdachten ook een rebel te zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/05/2012, p. 7-8).

Met betrekking tot deze schietpartij kon u echter ook maar weinig informatie geven. Zo kon u niet met zekerheid zeggen of er naar aanleiding van deze gebeurtenis behalve u nog andere personen gearresteerd werden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/05/2012, p. 8, 10). U was er evenmin zeker van of de vriend van uw grootvader sinds uw vrijlating al dan niet verdere stappen ondernomen heeft om meer informatie te bekomen over de concrete beschuldigingen tegen u en de eventuele verder gerechtelijke gevolgen voor u. U dacht enkel dat hij dit misschien wel gedaan had, maar u hebt hem niet gevraagd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/05/2012, p. 11).

Dergelijke vage verklaringen aangaande essentiële elementen van uw asielrelaas zijn niet aannemelijk te noemen en ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen. Redelijkerwijs kan verwacht worden dat u toch ernstige pogingen zou ondernemen om hierover meer informatie te bekomen.

Verder dient er op gewezen te worden dat u sinds uw vertrek uit uw land onvoldoende pogingen ondernomen hebt om alsnog meer informatie te bekomen aangaande de actuele stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem.

Zo bleek u niet te weten of u momenteel al dan niet officieel gezocht werd door de ordediensten.

U dacht slechts dat dit wel het geval was, omdat er reeds vóór uw vertrek een convocatie op uw naam was toegekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/05/2012, p. 4, 6).

Met betrekking tot deze convocatie bleek u echter niet eens op de hoogte te zijn over de inhoud ervan. Zo wist u niet bij welke dienst u zich moest gaan aanmelden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/05/2012, p. 3). U kon evenmin zeggen of u officieel in beschuldiging werd gesteld (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/05/2012, p. 7).

Verder wist u niet of de ordediensten na uw vertrek uit uw land nog bij uw moeder en echtgenote langsgesproken zijn en evenmin of er nog andere convocaties op uw naam zijn toegekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/05/2012, p. 10, 13). U kon enkel zeggen dat u via de telefoon van de vriend van uw grootvader vernomen had dat uw huis in het oog werd gehouden door de ordediensten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/05/2012, p. 4). U verklaarde weliswaar dat u bang was om via de telefoon over uw problemen te praten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/05/2012, p. 3, 13).

Dergelijke verklaringen zijn weinig overtuigend, aangezien er meerdere andere communicatie-middelen voorhanden zijn.

U hebt echter onvoldoende pogingen ondernomen om via andere personen of andere kanalen alsnog enige informatie trachten te verkrijgen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/05/2012, p. 13).

Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in de evolutie van uw persoonlijke problemen en doen verder afbeuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

U stelde weliswaar dat een kennis van u die in België verblijft naar uw dorp is teruggekeerd en dat u hem gevraagd hebt om informatie in verband met het verdere verloop van uw problemen te bekomen en ook enkele documenten, waaronder de convocatie die op uw naam is toegekomen, mee te brengen. U beloofde het Commissariaat-generaal de door u bekomen informatie en documenten te zullen bezorgen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/05/2012, p. 3-4).

Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog steeds niets ontvangen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder

frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift van 2 juli 2012 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), gezien de commissaris-generaal volgens hem ten onrechte beslist heeft dat zijn asielrelaas tegenstrijdigheden bevat en ongeloofwaardig is. Verzoeker laat gelden dat duidelijk blijkt dat zijn problemen in zijn land van herkomst hun oorsprong vinden in zijn vermeende betrokkenheid bij rebellenactiviteiten. Hij verklaart dat de rebellen immers nog sterk aanwezig zijn in de regio, waardoor er volgens hem niet kan gesteld worden dat er geen reden is om aan te nemen dat hij geen gegronde vrees meer kan hebben bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal onterecht de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas heeft afgeleid uit het feit dat hij slechts weinig informatie kon verstrekken over zijn arrestatie in november 2011 en zijn vrijlating, daar de beslissing voorbij gaat aan de overweging dat (zie het verzoekschrift, p. 3) *“bij een arrestatie de ordediensten nooit zullen meedelen aan de betrokkene door welke ordedienst hij precies wordt ondervraagd en waarom de ondervraging plaatsvindt”*.

Hij verklaart dat zijn vrijlating buiten zijn medeweten om geregeld is, zodat het wel aannemelijk is dat hij niet in staat is uit te leggen hoe de vriend van zijn grootvader zijn vrijlating heeft bekomen.

Over de in de weerhouden beslissing gebrekkige informatie in zijn hoofde aangaande de schietpartij, stelt verzoeker dat hij slechts toevallig in de buurt was zodat dit geen argument is om te besluiten dat zijn asielrelaas geloofwaardig is.

Verzoeker laat nog gelden dat hij nagelaten heeft informatie te vragen betreffende zijn vervolgingsprobleem aangezien hij zelfs in België de Russische ordediensten vreest en geen vertrouwen heeft in een onpartijdige en objectieve behandeling van zijn problemen, des te meer gezien de afscheiding van Tsjetsjenië een gevoelig politiek onderwerp is in Rusland en elk vermoeden van betrokkenheid ongenadig wordt bestraft.

Verzoeker wijst erop dat zijn huis in zijn land van herkomst tot op heden nog in het oog wordt gehouden door de ordediensten, hetgeen zijn vrees voor terugkeer ondersteunt.

Verzoeker wijst daarnaast op het groot aantal details die hij wist te verstrekken tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn asielrelaas. Dat hij de kleinste details niet wist, impliceert volgens verzoeker niet dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. In het verzoekschrift wordt nog gesteld dat (zie p. 4) *“het asielrelaas van verzoeker als duidelijk doorleefd naar voren (komt)”*.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal tevens een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet begaat door te stellen dat hij onvoldoende informatie zou hebben aangedragen tot ondersteuning van zijn asielrelaas.

Verzoeker herhaalt dat hij een groot aantal details wist te verstrekken tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal en laat gelden dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet kan worden afgeleid uit het feit dat hij niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te beantwoorden. Verzoeker stelt dat hij naar zijn mening alle redelijke inspanningen geleverd heeft om documenten bij te brengen tot ondersteuning van zijn asielrelaas, en dat de commissaris-generaal zijn asielaanvraag, naast de neergelegde documenten, ook dient te beoordelen in het licht van de afgelegde verklaringen. Verzoeker laat gelden dat zijn asielrelaas in het geheel gezien, coherent en plausibel is, en

overeenstemt met feiten die welbekend zijn omtrent zijn land van herkomst zodat zijn asielrelaas geloofwaardig is. Het feit dat de stukken niet up-to-date zijn, is aldus volgens hem geen argument om de asielaanvraag te verwerpen; zelfs zonder documenten moet het mogelijk zijn om op basis van mondelinge verklaringen erkend te worden.

Verzoeker herhaalt dat ontegensprekelijk uit zijn asielrelaas blijkt dat zijn problemen in het land van herkomst, hun oorsprong vinden in zijn vermeende betrokkenheid bij rebellenactiviteiten en dat aangezien de rebellen in de regio nog steeds sterk aanwezig zijn, er geen reden zou zijn om aan te nemen dat hij geen reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar zijn land. Verzoeker herhaalt eveneens dat zijn asielrelaas in zijn geheel gezien, coherent en plausibel is en overeenstemt met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong zodat zijn asielrelaas geloofwaardig is en blijft.

Vervolgens voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet om reden dat de commissaris-generaal hem de toekenning weigert van de van subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker verklaart dat hij afkomstig is van Gukhoy en bij het aanvragen van asiel uitdrukkelijk gesteld heeft dat zijn leven in gevaar is.

Verzoeker wijst erop dat de subsidiaire beschermingsstatus ingevoerd werd door de Richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), waarvan de criteria zijn overgenomen in artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker somt de voorwaarden op voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus die vervat zijn in artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet:

- De vreemdeling komt niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking en kan geen beroep doen op art. 9 ter van de vreemdelingenwet;
- Er moeten zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen, en dat hij niet onder de uitsluitingsgronden valt.

Verzoeker wijst erop dat de term 'reëel risico' naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM, gebruikt moet worden en dat wanneer er een gegronde vrees voor ernstige schade is om een niet in het Verdrag van Genève genoemde reden (en geen toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet vormt), verzoeker anderszins internationale bescherming nodig heeft en hem de subsidiaire beschermingsstatus zal worden toegekend.

Verzoeker geeft weer waaruit overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet, ernstige schade bestaat:

- Doodstraf of executie;
- Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst;
- Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker stipt aan dat artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet impliceert dat rekening dient te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.

Hij verwijst ook naar recente rechtspraak van de Raad waaruit blijkt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land en het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend, een klein risico is voldoende om tot een schending te komen.

Verzoeker stelt dat *“schendingen van mensenrechten in Gukhoy alsook daarbuiten trieste realiteit (zijn), en de lokale autoriteiten niet bij machte (zijn) op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is”, en dat “uitwijken naar een andere regio buiten Gukhoy evenmin een optie (is) aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is”.*

Hij besluit dat die situatie tot op de dag van vandaag blijft voortduren en algemeen bekend is zodat ook de commissaris-generaal ervan op de hoogte dient te zijn.

Verzoeker verwijst naar een internetartikel van “Amnesty International” van 2012 waarin de actuele situatie in Rusland beschreven wordt en waaruit blijkt dat wanneer verzoeker zou terugkeren, er een reëel risico op ernstige schade is; bovendien zo stelt hij kan hij zich niet onder de bescherming van de lokale autoriteiten kunnen, of wegens dat risico, willen stellen.

Bijgevolg stelt verzoeker moet zijn vraag om subsidiaire bescherming gegrond worden verklaard, minstens in overweging worden genomen.

Verzoeker haalt daarnaast ook een schending van artikel 3 EVRM aan, waarbij hij stelt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen overeenkomstig voormeld artikel 3.

Verzoeker herhaalt in dit verband dat voortdurende schendingen van mensenrechten een trieste realiteit zijn in Gukhoy alsook daarbuiten, dat lokale autoriteiten niet bij machte zijn om op te treden tegen gewapende conflicten en dat uitwijken voor hem evenmin een optie is, dat de schendingen tot op de dag van vandaag blijven voortduren en de commissaris-generaal hiervan op de hoogte dient te zijn. Verzoeker besluit dat de afwijzing van zijn asielaanvraag impliceert dat hij de facto gedwongen wordt België te verlaten waardoor hij blootgesteld zal worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in zijn land wat een schending inhoudt van artikel 3 EVRM.

Verzoeker voert tevens een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zoals opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker wijst op een niet-geschreven grondrecht op basis waarvan iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn. Verzoeker wijst er ook op dat de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, inhoudt dat iedere bestuurshandeling moet worden ondersteund door deugdelijke motieven die naar aanleiding van het wettigheidstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd; verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State van 20 november 2001.

Verzoeker zet uiteen dat de motievencontrole bestaat uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) de feitelijke juistheid van de motieven, (iii) de juridische juistheid van de motieven, (iv) het bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

Verzoeker merkt op dat de motieven van een beslissing de feiten zijn die de actor van de handeling tot het stellen ervan heeft bewogen, of nog, op de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen. De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer ze ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten, niet bestaan, of het bestaan van die motieven niet bewezen is.

Verzoeker voert aan dat de Raad een administratieve rechtshandeling kan vernietigen omwille van een onvoldoende zorgvuldige voorbereiding van de beslissing.

Verzoeker meent dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn, gezien ze feitelijk onjuist zijn, falen naar recht en bijgevolg de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing leidt verzoeker af dat (zie het verzoekschrift, p. 9) *“de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van Verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt”*.

Tenslotte laat verzoeker gelden dat de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht, voortvloeit uit de schending van de voorgaande middelen.

Verzoeker vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoeker voert in de eerste plaats een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan, aangezien de commissaris-generaal ten onrechte heeft geoordeeld dat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig is en tegenstrijdigheden bevat.

Het argument van verzoeker dat duidelijk en ontegensprekelijk blijkt dat zijn problemen hun oorsprong vinden in zijn vermeende betrokkenheid bij activiteiten van rebellen, die overigens nog sterk aanwezig zijn waardoor er geen reden is om aan te nemen dat hij geen gegronde vrees diende te hebben bij terugkeer naar zijn land van herkomst, wordt door de Raad niet aangenomen.

Verzoeker legt immers vage verklaringen af aangaande de vermeende betrokkenheid bij rebellenactiviteiten. Zo kan verzoeker niet preciseren welke ordediensten hem hadden gearresteerd en ondervraagd, en welke ordediensten zijn huis bezochten gedurende de periode dat hij ondergedoken leefde. Ook aangaande de manier waarop hij werd vrijgelaten met behulp van een vriend van zijn grootvader, kan verzoeker onvoldoende informatie verschaffen, wat weinig aannemelijk is aangezien die vriend reeds eerder zijn vrijlating zou hebben geregeld. Over de schietpartij kan verzoeker evenmin voldoende informatie verschaffen.

Aangaande de actuele stand van zaken weet verzoeker niet of hij al dan niet officieel gezocht wordt. Verzoeker heeft louter een vermoeden op basis van de vaststelling dat hij reeds eerder een convocatie gekregen had.

Met betrekking tot die convocatie kan hij de inhoud ervan overigens niet duiden, noch weet hij op welke dienst hij zich moest aanmelden. Verzoeker weet bovendien niet of de ordediensten na zijn vertrek nog langs zijn woning zijn geweest en of er nog convocaties op zijn naam zijn toegekomen.

Behalve het telefonisch contact met de vriend van zijn grootvader waardoor verzoeker claimt te weten dat zijn huis nog in de gaten gehouden wordt, levert hij geen enkele inspanning om meer informatie te bekomen.

Verzoeker verklaarde bovendien dat een kennis van hem naar zijn dorp is teruggekeerd en beloofde op het Commissariaat-generaal dat hij nadien meer informatie zou kunnen verschaffen en dat (zie

gehoorverslag, p. 3) *“ik voorlopig nog geen documenten heb, maar ik heb aan die persoon gevraagd om alles wat in mijn huis ligt mee te nemen”*, wat een loze belofte bleek.

De vage verklaringen en het gebrek aan informatie aangaande elementen die de kern van het asielrelaas uitmaken, voeren de Raad tot het besluit dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De zonet beschreven nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse in hoofde van verzoeker en keren zich tegen zijn geloofwaardigheid.

De Raad benadrukt overigens dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

Verzoekers bewering dat hij vreest om vervolgd te worden op basis van zijn vermeende betrokkenheid met de rebellenbeweging, kan bij gebrek aan geloofwaardigheid en enig concreet bewijs dan ook niet worden weerhouden.

De verklaringen van verzoeker dat de ordediensten bij een arrestatie nooit zullen meedelen aan de betrokkene door welke ordedienst hij precies ondervraagd wordt en waarom de ondervraging plaatsvindt, betreffen slechts loutere beweringen die de Raad niet aanvaardt.

De Raad wees reeds op de vage verklaringen aangaande de arrestatie van verzoeker, niettegenstaande op deze laatste de verplichting rustte om alle nodige inspanningen te leveren om voldoende informatie te verschaffen. Zijn bewering dat de personen die hem arresteerden hem niet hebben meegedeeld tot welke ordedienst ze behoorden, is geen rechtvaardiging voor zijn in gebreke blijven; ook zijn uitleg dat hij niet betrokken is bij rebellenactiviteiten zodat hij hieromtrent niets kan meedelen, wordt te licht bevonden.

Ook met betrekking tot de aan verzoeker ten laste gelegde gebrekkige informatie over de periode na zijn vertrek, waartegen hij inroept dat hij zelfs hier in België geen vertrouwen heeft in een onpartijdige en objectieve behandeling van zijn zaak, stelt de Raad vast dat dit slechts een loutere bewering betreft. Verzoeker laat immers na in concreto aan te geven waarom hij ook in België de Russische ordediensten te vrezen heeft.

De Raad wees er bovendien reeds op dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij geregeld pogingen doet om zich op de hoogte te stellen van de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Het argument van verzoeker dat hij tijdens zijn verhoor bevestigd had dat zijn huis tot op heden in het oog wordt gehouden door de ordediensten, heeft slechts de waarde van een blote bewering.

Ook het verweer van verzoeker dat het feit dat hij het kleinste detail niet weet, niet impliceert dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, wordt door de Raad niet aanvaard. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker immers mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Verzoeker haalt eveneens een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet gezien de commissaris-generaal volgens hem ten onrechte heeft gesteld dat hij onvoldoende informatie heeft aangedragen ter ondersteuning van zijn asielrelaas, terwijl hij poneert dat zijn relaas in het geheel genomen, coherent en plausibel is en overeenstemt met feiten die welbekend zijn over het land van herkomst. Ook dit verweer betreft slechts een blote bewering die niet van die aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Daarnaast haalt verzoeker aan dat (zie verzoekschrift, p. 4) *“het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier van verzoeker geen valabel argument (is) om de asielaanvraag te verwerpen. Zelfs zonder documenten moet het mogelijk zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend”*.

De Raad wijst er dienaangaande op dat verklaringen van een asielzoeker inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), quod non in casu.

Voor het overige herhaalt verzoeker reeds eerder aangehaalde argumenten uit zijn verzoekschrift, waarop de Raad reeds geantwoord heeft.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

De commissaris-generaal was verder van oordeel dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet om in aanmerking te komen voor de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus.

Een ongeloofwaardig relaas kan inderdaad niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst er na een theoretische uiteenzetting over voormeld artikel 48/4 op dat (zie verzoekschrift, p. 5) *“recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend, en dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending”*.

De Raad onderstreept dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

Waar verzoeker vervolgens verwijst naar de voortdurende mensenrechtenschendingen in Gukhoy en daarbuiten, het gebrek aan optreden door de lokale autoriteiten en de onmogelijkheid om uit te wijken naar een andere regio omwille van de politieke en militaire instabiliteit in het land, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Bovendien wijst de Raad erop dat de verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Ook de verwijzing naar het jaarrapport van 2012 van “Amnesty International” over Rusland kan om dezelfde reden niet volstaan.

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift ook een schending van artikel 3 EVRM aan, waarbij hij zich opnieuw baseert op de voortdurende mensenrechtenschendingen in Gukhoy en daarbuiten, het gebrek aan optreden door de lokale autoriteiten en de onmogelijkheid om uit te wijken.

Hij stelt dat indien hij zou gedwongen worden om België te verlaten, bijgevolg blootgesteld zou worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Rusland. De Raad moet opnieuw vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot het louter herhalen van eerdere verklaringen zonder nieuwe concrete elementen aan te brengen die de motieven van de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De Raad wees er ook reeds op dat de verwijzing naar een algemene situatie niet kan worden aangenomen, en verwijst hiervoor naar de bespreking dienaangaande.

Uit de informatie die de commissaris-generaal toevoegt aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Verzoeker meent tenslotte dat de motiveringsplicht geschonden is. Hij geeft een theoretische omkadering over de materiële motiveringsplicht en besluit dat (zie verzoekschrift, p. 9) *“de motieven die die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht, en dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen”*.

De Raad merkt op dat de verzoeker opnieuw nalaat zijn beweringen aan de hand van concrete elementen te staven, waardoor de schending van de motiveringsplicht niet kan worden aangenomen.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is.

Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 3 mei 2012, afgenomen met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is en bijgestaan door zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE